

Arrest

nr. 276 936 van 2 september 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DIENI
Rue des Augustins 41
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 25 mei 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 mei 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 augustus 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat J. DIENI en van attaché E. GUSSÉ, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beweert over de Palestijnse nationaliteit te beschikken en geboren te zijn in Khan Younis. Ten gevolge van problemen met de familie van uw partner besloot u om Palestina te verlaten. Op 4 maart 2019 kwam u samen met uw moeder aan in Griekenland, waar u een verzoek tot internationale bescherming deed. In januari 2020 kreeg u een statuut van internationale bescherming van de Griekse autoriteiten. In Griekenland hebt u op de eilanden Kos, Kreta en Rhodos verbleven en ook een tijdje in Athene. Tijdens uw verblijf in Griekenland, probeerde de familie van uw partner u telkens te zoeken met behulp van mensen die ze plaatselijk inhuurden. Telkens wanneer men wist waar u was, verhuisde u samen met uw moeder. In mei 2020 zat u samen met twee vrienden van u in een caravan in Kos. Jullie werden aangevallen door vier mannen, die jullie sloegen. U geraakte gewond aan uw hand. Deze vier mannen werden betaald door de Palestijnse familie om u aan te vallen. U werd verzorgd voor uw verwondingen in

het centrum van het kamp en u diende klacht in bij het politiekantoor. U ging in het totaal drie keer naar de politie voor dit incident, twee keer werd u weggejaagd en de derde keer zeiden ze dat de ouders dronkaards waren en ze er niets aan konden doen. Twee dagen later vertrok u met uw moeder naar Rhodos. Na een maand ongeveer werd u weer gezocht door de Palestijnse familie en vertrok u naar Athene. Na anderhalve maand verliet u Athene voor Kreta. In november 2020 werd u aangevallen toen u op een avond de supermarkt uit kwam. Twee mensen stapten uit een taxi, en hielden een pistool tegen uw hoofd. U moest met hen meegaan. U werd geholpen door mensen van de supermarkt, de politie kwam en bekeek de camerabeelden. U moest u de volgende dag melden bij de politie om een klacht neer te leggen, maar u werd weggestuurd. In afwachting van uw reisdocumenten verliet u het appartement dat u huurde met uw moeder bijna niet meer. U betaalde een tolk 1200 euro om een versnelling in de aanvraag te krijgen, en met uw Griekse reisdocumenten bent u januari 2021 naar België gereisd. Uw broers hielpen u om te overleven in Griekenland en hebben ook geholpen om de reisdocumenten te betalen. U hebt twee weken in het zwart gewerkt in Griekenland, maar uw werkgever had u maar voor een week betaald. Op 3 januari 2021 kwam u aan in België en op 6 januari 2021 diende u een verzoek tot internationale bescherming in. Drie van uw broers wonen in België, uw broer K. (...) heeft hier een statuut van internationale bescherming gekregen, uw andere broers dienden een verzoek in.

Ter staving van uw verzoek legde u een kopie van uw paspoort en een kopie van uw identiteitskaart neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn, met name de Eurodac hit en uw eigen verklaringen, blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een “bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid” moet worden bereikt, wat slechts het geval is “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigten van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, sociale bijstand, gezondheidszorg, voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

Waar u stelt dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland het slachtoffer bent geworden van aanvallen georganiseerd door de familieleden van uw ex-partner in Gaza, moet vooreerst worden opgemerkt dat u niet op overtuigende wijze aantoont dat u, rekening houdend met uw individuele situatie, de nodige ernstige pogingen ondernomen hebt om er uw rechten te doen gelden.

Nochtans moet in het licht van hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, waaronder het gegeven dat de daar aanwezige autoriteiten in beginsel in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden, redelijkerwijze van u verwacht worden dat u alle mogelijke middelen uitput die het recht in Griekenland u

biedt, evenals dat u dit uitvoerig en omstandig documenteert. U legt echter géén overtuigende stavingsstukken neer wat betreft de gebeurtenissen die u naar eigen zeggen te beurt zijn gevallen, noch wat betreft eventuele ernstige initiatieven die u hierop ondernomen hebt om bescherming af te dwingen. Dit plaatst een wezenlijke kanttekening bij de waarachtigheid, minstens de ernst van de feiten die u inroept.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

Het loutere feit dat u een familielid bent van een begunstigde van internationale bescherming in België heeft géénszins automatisch tot gevolg dat de bevoegde Belgische instanties ertoe gehouden zijn om u een internationale beschermingsstatus te verlenen.

Elk verzoek om internationale bescherming dient integendeel op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij rekening wordt gehouden met de persoon van de verzoeker evenals de specifieke gegevens eigen aan het dossier op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming, in het bijzonder het gegeven dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie maar niet aantoont dat deze bescherming die u verleend werd niet langer actueel of niet toereikend zou zijn (waardoor – opnieuw – een nood aan internationale bescherming in uw hoofde zou ontstaan).

Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving, noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om op hun beurt een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon.

Het staat u vrij gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van uw familiale situatie.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingen werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 15 april 2021. Er werden echter geen opmerkingen ontvangen waardoor u wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in wat zich aandient als een enig middel op de “de schending van de artikels 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, uit de schending van de artikels 8/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 49, 57/6, 57/6/3 §3, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gelezen in overeenstemming met de artikelen 29, 30, 32 en 34 van Richtlijn 2011/95 / EU betreffende normen betreffende de voorwaarden waaraan onderdanen van derde landen of staatlozen moeten voldoen om in aanmerking te komen voor internationale bescherming, tot een status uniform voor vluchtelingen of personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en de inhoud van deze bescherming (herschikking), ook gelezen in overeenstemming met de artikelen 33 en 46 van Richtlijn 2013/32 van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor internationale bescherming verlenen en intrekken, schending van het artikel IA en ID van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van de vluchtelingen, schending van het artikel 3 van de Europese Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, evenals van machtsoverschrijding”.

Verzoeker vangt zijn betoog aan met een aantal algemene, theoretische beschouwingen inzake de inhoud van de motiveringsplicht en stelt dat hieraan niet is voldaan.

Vervolgens betoogt verzoeker:

“Verzoekende partij betwist in de eerste plaats dat zij nog steeds een geldige verblijfsvergunning in Griekenland heeft. Uit het administratieve dossier blijkt dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus in Griekenland is verleend, hetgeen hij in zijn verzoekschrift niet betwist. Aan de andere kant stelt het dat het moet « in staat zijn om internationale bescherming te genieten als hij blijf geeft van angst om vervolgd te worden of ernstige schade te lijden in het EU-land waar hij de vluchtelingenstatus heeft gekregen »”.

Verzoeker geeft verder een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent de wijze waarop artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) volgens hem moet worden toegepast en voert aan:

“In casu, heeft de tegenpartij geen bewijsmateriaal (niet aanwezig in de dossier van het CGVS toegestuurd aan de raadsman van de verzoekende partij) waaruit blijkt dat de erkenning tijdig is of dat bij het terugkeer wordt de verzoekende partij hersteld in zijn rechten. Gelet op het administratief dossier kan de raadsman van de aanvrager alleen aannemen dat de tegenpartij niet eens heeft geverifieerd dat de aanvrager het recht om langer dan 1 jaar en vier maanden in afwezigheid van Grieks grondgebied te blijven niet verliest.”

Verder gaat verzoeker in op de wijze waarop de Raad het voorliggende beroep dient te beoordelen in het licht van artikel 33 en 46 van de voormelde richtlijn 2013/32/EU en geeft hij aan:

“In casu, stelt de verzoekende partij dat hij zijn statuut zou verliezen ingeval hij langer dan 3 maanden zou vertrekken, hetgeen actueel het geval is.

Dat de verzoekende partij via zijn advocaat informeerde over de huidige stand van zijn verblijf en bescherming bij de Griekse Asylum Service, doch dat deze heeft geweigerd enig antwoord te verlenen.

Dat uit het administratief dossier nergens blijkt dat:

- de verzoekende partij vandaag steeds van enige bescherming zou genieten;
- in zijn (sociale) rechten zal worden hersteld - ook al hebben die nooit echt bestaan;
- de verwerende partij zich hiernaar onderzoek heeft gepleegd noch naar het behoud van het verblijfsrecht en van de sociale rechten

Uit een ex nunc onderzoek is het, op grond van de informatie die de partijen hebben verleend, geenszins vaststaand dat de verzoekende partij actueel geniet van een internationale bescherming. In afwezigheid verdere informatie, kan het verzoek tot internationale bescherming evenmin als niet-ontvankelijk worden beschouwd.

Bovendien, vormt het feit dat de verzoekende partij een bescherming werd toegekend in Griekenland een belangrijke aanwijzing dat hij in België evenzeer aanspraak kan maken op de bescherming ex art. 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Nu de verwerende partij heeft gefaald in haar zorgvuldigheid- en motiveringsplicht ex art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 evenals in het beginsel van behoorlijk bestuur dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.”

Verzoeker vervolgt:

“Verzoekende partij betwist uiteraard absoluut alle gronden voor de bestreden beschikking, met name met betrekking tot het specifieke profiel en de tekortkomingen van het Griekse systeem.

Indien hij zou moeten aantonen dat hij in het bezit is van een verblijfsvergunning, beroept de verzoekende partij zich ook op onzekerheid over het herstel van zijn rechten in geval van terugkeer naar Griekenland.

De raadsman van de verzoekende partij voegt dit element toe en voorkomt ook dat hij terugkeert naar Griekenland. In een rapport van Asylus, dat uitdrukkelijk werd gevraagd om de levensomstandigheden van in Griekenland erkende vluchtelingen vast te stellen, werden ondubbelzinnig drie uiterst belangrijke punten vastgesteld in de analyse van de in Griekenland erkende vluchtelingenbestanden.

Ten eerste beantwoordt dit rapport de volgende vragen (in het Frans):

(...)

Hier zijn de drie belangrijkste hoofdpunten die door deze vereniging van vrijwilligers naar voren zijn gebracht:

(...)

Met betrekking tot de bevindingen van deze NGO beroept de raadsman van de verzoeker zich ook op de onmogelijkheid van integratie door de taal te leren, de onmogelijkheid om huisvesting te vinden, de onmogelijkheid om een baan te vinden, racisme, de permanente en milieuvriendelijke houding van Griekenland ten opzichte van alle asielzoekers zonder uitzondering en politiegeweld, in tegenstelling tot de redenering van de bestreden beslissing.”

Verzoeker geeft andermaal enkele algemene, theoretische beschouwingen omtrent de wijze waarop artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet volgens hem moet worden toegepast. Verder doet hij gelden:

“In casu beweert de raadsman van de aanvrager dat de aanvrager in Griekenland een onmenselijke en vernederende behandeling zal ondergaan in geval van verwijdering, omdat hij geen toegang heeft tot het bestaansminimum om leef met waardigheid, in tegenstelling tot wat lijkt op de beslissing van de CGRA. Bovendien is het feit dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus in Griekenland is verleend, op zichzelf een ernstige aanwijzing dat hij aanspraak kan maken op erkenning van die status in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 of het verlenen van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

Na opnieuw enkele algemene en louter theoretische beschouwingen te hebben verstrekt, geeft verzoeker voorts aan:

“Dat de verzoekende partij zowel aangeeft dat hij niet verder van enige bescherming zou genieten evenals dat hij bij terugkeer zou worden blootgesteld aan ernstige schendingen van de mensenrechten of aan vervolgingen bij terugkeer naar Griekenland.”

Verder geeft een algemene betoog inzake de wijze waarop de Raad het voorliggende beroep dient te beoordelen in het licht van artikel 33 en 46 van de voormelde richtlijn 2013/32/EU en de motiveringsplicht en stelt:

“In casu, kunnen we onder de lager uitgezette grieven vaststellen dat de litigieuze beslissing faalt in beide motiveringsluiken zodat het CGVS de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft geschonden.

Het is derhalve dienstig de bestreden beschikking nietig te verklaren op grond van artikel 39/2, lid 1, onder a). 2, 3 ° in het bijzonder met betrekking tot de situatie van vluchtelingen in Griekenland die wordt bevestigd door persartikelen en ngo's om verzoeker te kunnen ondervragen over de mishandeling m andere flagrante discriminatie die hij naar verluidt zowel tijdens zijn verblijf in Griekenland waar internationale verleend.”

Verzoeker gaat verder in op de schending van de grondrechten van vluchtelingen die volgens hem plaatsvindt in Griekenland. Hij wijst op en citeert uit hetgeen in *“het arrest van 19 maart 2019 van het Europees Hof van Justitie, Ibrahim, Sharqawi e.a. Magamadov, verwijzend naar het arrest Jawo”* wordt gesteld en voert aan:

“Dat de verwerende partij in alle talen zwijgt over de situatie waarin de verzoekende partij zou vertoeven als zij vandaag wordt teruggestuurd naar Griekenland, en specifiek over de kwestie of de verzoekende partij in haar (fundamentele) rechten zal worden hersteld en een menswaardig leven zal kunnen leiden zonder inbreuk aan art. 3 EVRM en 4 van het Handvest.

Dat de verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud al uitlegde dat de levensomstandigheden in Griekenland vreselijk moeilijk waren.

Daarnaast, verwees de verzoekende partij en verwijst zij via haar advocaat nog steeds, naar verslagen die op deze bevestigstelling antwoorden bieden. Vooraleer wordt opgeworpen dat verzoekende partij “algemene informatie” voorlegt, die los staat van haar persoonlijke situatie, mag men niet uit het oog verliezen dat deze rapporten zich specifiek toespitsen op wat iedere persoon die Griekenland opnieuw betreedt, nadat hem een bescherming werd toegekend, te wachten staat.”

Verzoeker voert verder een betoog, aan de hand van algemene landeninformatie, met betrekking tot de situatie voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland in het algemeen.

Betreffende hun toegang tot huisvesting, geeft verzoeker vervolgens aan:

“Bij terugkeer in Griekenland heeft de verzoekende partij helemaal geen toegang tot huisvesting. In de bestreden beschikking wordt absoluut geen melding gemaakt van dit probleem of van de oplossingen die mogelijk binnen haar bereik liggen. Als de verzoekende partij echter geen recht heeft op huisvesting, betekent dit dat de verzoekende partij gedwongen wordt op straat te leven als een dakloze.

Bovendien moet worden opgemerkt dat in Griekenland een indrukwekkend aantal rechten afhankelijk is van het hebben van een huis. Verzoekende partij betoogt dat zijn terugkeer naar Griekenland wetende dat hij geen recht zou hebben op huisvesting, aangezien hij uit een ander EU-land komt, namelijk België, in strijd is met de menselijke waardigheid en mogelijk naar onze mening, om te worden behandeld als onmenselijke en vernederende behandeling, vooral omdat het al zo vaak heeft gezegd dat het gedurende de hele procedure en zelfs op het moment dat de verzoekende partij verondersteld zijn verblijfsvergunning te hebben ontvangen.

Bovendien is het totaal onmenselijk om een jonge 25-jarige man te veroordelen om zonder huisvesting en zonder enig vooruitzicht op de zekerheid van een essentieel minimum te dwalen. Bovendien heeft de verzoekende partij al de leden van zijn familie hier in België.

(...)”.

Omtrent de Griekse gezondheidszorg, stelt verzoeker verder:

“In de gezondheidszorg spelen veel factoren een rol bij het bemoeilijken van de toegang tot de gezondheidszorg. De verzoekende partij heeft een medische getuigschrift neergelgde met zijn nieuwe verzoek tot internationale bescherming. Blijkbaar heeft de verwerende partij geen belang aan de medische toestand van de verzoekende partij.

De raadsman van de verzoekende partij verwijst naar het rapport van de NGO Asylos over deze bevinding die definitief is. Wanneer de situatie in een land als Griekenland algemeen is, kunnen we niet worden verontschuldigd dat deze informatie van algemene aard is. De omvang van de situatie is zodanig dat het zeker is dat een erkende vluchteling zeer moeilijk toegang zal hebben tot gezondheidszorg die de naam waardig is.

*De onzekerheid over toegang tot gezondheidszorg is ook een van de punten dat het onmenselijk zou zijn om een jonge 25-jarige man met psychisch en fysiek problemen terug te sturen.
(...)"*

Aangaande de toegang tot werk, doet verzoeker gelden:

"De verzoekende partij heeft in het geval van terugkeer naar Griekenland geen toegang tot werk. Bijgevolg zal het voor het lezen van de raadsman van verzoeker onmogelijk zijn om in Griekenland te solliciteren en zal hij vanwege zijn leeftijd van het werkloosheidstelsel worden afgewezen. Het is ook bewezen dat er als dakloze geen registratie voor belastingen en het openen van een bankrekening mogelijk is.

Kortom, de verzoekende partij zal geen burgerlijk bestaan hebben. Al deze elementen maken het leven in Griekenland moeilijk - zo niet onmogelijk - voor elke vluchteling. Merk ook op dat het in strijd is met de menselijke waardigheid om geen dak te hebben, geen toegang te hebben tot een bankrekening of tot de arbeidsmarkt van het EU-land dat internationale bescherming heeft verleend.

*Wat heeft het voor zin om in Griekenland internationale bescherming te krijgen, als het moet leven in omstandigheden die nog erger zijn dan in zijn land van herkomst. Er is geen informatie over de steun waarop de aanvrager recht heeft, die gezien zijn leeftijd dreigt te worden uitgesloten van werkloosheid.
(...)"*

Betreffende het onderwijs, verklaart verzoeker:

"Naast de kwestie van huisvesting, toegang tot gezondheidszorg en toegang tot de arbeidsmarkt, is er de kwestie van onderwijs. Verzoekende partij had ook geen toegang tot de Griekse taal. Niets was ter terechtzitting aanwezig. De verzoekende partij zou kunnen aantonen dat het onmogelijk is om toegang te krijgen tot de taal van het EU-land dat het internationale bescherming heeft verleend, terwijl het een goed begin zou zijn om te proberen rond te komen zonder de hulp van de EU. Griekse staten die de aanvrager raad geven, vinden dit gebrekkig, uiteraard vergezeld van recente objectieve opmerkingen van NGO's (zie punt j) van het verzoekschrift)

(...)

Niets geeft aan of maakt het mogelijk om te weten, omdat hij er tot zijn vertrek geen toegang toe hadden, dat hij er bij zijn terugkeer van Griekenland kan profiteren. Toegang tot de taal maakt een betere integratie mogelijk en daarom mogelijk een beter leven in deze staat van de Unie. Onzekerheid over de toegang tot het onderwijs voor de verzoekende partij vormt ook een ontorende behandeling in de ogen van de jurisprudentie van het Europees Hof voor de rechten van de mensen."

Met betrekking tot de sociale zekerheid, geeft verzoeker aan:

"Na het lezen van het administratieve dossier en met name de hoorzitting van de verzoekende partij, kan Uw Raad niet weten waar een 25-jarige man recht op heeft wat betreft het recht op uitkeringen.

(...)"

Over het racisme in Griekenland, stelt verzoeker:

"Bij het lezen van het administratieve dossier en met name de gehoord van de verzoekende partij, is uw Raad niet in staat te weten wat een 25-jarige man tijdens zijn verblijf in Griekenland leed op het gebied van racistisch geweld en / of trivialisatie van racisme in Griekenland. Desalniettemin zijn er aanwijzingen dat dit soort handelingen steeds vaker voorkomt in de Griekse samenleving.

Bovendien, op basis van 48/7 van de wet van 15 december 1980, wordt vanaf het moment dat wordt benadrukt dat de aanvrager een fysieke aanval heeft ondergaan die wordt veroorzaakt door racisme (wat nog niet het geval is aangezien tijdens de twee hoorzittingen op de CGRA in deze zin geen vraag werd gesteld). De raadsman van de verzoekende partij heeft het recht te verzoeken dat het verzoek om internationale bescherming wordt heroverwogen op grond van het feit dat hij niet in angst wenst te leven.

(...)

Inbreuken op zowel fysieke als morele integriteit zijn niet absoluut aanvaardbaar door een land van de Europese Unie en vormen een onmenselijke behandeling of zelfs marteling, in strijd met artikel 3 van het EVRM, in geval van terugkeer in deze context van rassenhaat in Griekenland."

Aangaande de beschermingsmogelijkheden in Griekenland in het geval van racistisch geweld, doet verzoeker gelden:

“Na het lezen van het administratieve dossier en met name de hoorzitting van de aanvrager, kan uw Raad niet weten of een 25-jarige man aanspraak kan maken op echte bescherming van de autoriteiten in geval van racistisch geweld op Grieks grondgebied.

Aangezien er echter aanwijzingen zijn dat dergelijke handelingen in toenemende mate in de Griekse samenleving voorkomen, zijn er ook aanwijzingen dat de Griekse politie niet aan zijn verplichtingen voldoet om klachten op te volgen of geschillen met een of meer geschillen op te lossen verschillende betrokken buitenlanders. Merk ook op dat in een context van terugkeer naar Griekenland, als een dergelijke agressie zich opnieuw zou voordoen in zijn opzichten, de demonstratie van de ineffectiviteit van de roep om hulp aan de Griekse autoriteiten - zie de vervolgingen die daaruit voortvloeien – leidt onvermijdelijk dat de verzoekende partij op hun hoede zal zijn, zie niet eens naar de bevoegde politiediensten gaan uit angst voor geweld vergelijkbaar met onmenselijke en vernederende behandeling, wat ze misschien al tijdens haar verblijf heeft gedaan in Griekenland, maar waarover we geen informatie hebben.

In elk van de levensgebieden van de verzoekende partij is zojuist aangetoond dat hij niet het minimale levensonderhoud zal hebben dat nodig is om te overleven en te profiteren van een leven in overeenstemming met de menselijke waardigheid, een logisch concept van de Artikel 3 van het EVRM.”

Verzoeker vervolgt:

“Er wordt tevens vastgesteld dat de fundamentele rechten nog verder worden uitgehold met de nieuwe wetgeving, die reeds stevig bekritiseerd werd door internationale organisaties.

Zo schrijft UNHCR - Griekenland op 24 oktober 2019

(...)

In september 2019, liet de overheid immers haar doelstelling al kennen om 10.000 mensen terug te sturen naar Turkije². Dit geeft reeds een idee van de bedoelingen van de Griekse overheid en doet ook vragen rijzen over hoe Griekenland met het non-refoulement beginsel omgaat.”

Verzoeker wijst verder op een arrest dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen velde in 2016 en op rechtspraak uit Duitsland.

Vervolgens gaat verzoeker in op zijn vrees ten aanzien van Griekenland. Hij betoogt:

“Recente rapporten uit 2019 van een in Griekenland aanwezige NGO bevestigen dat bij terugkeer naar Griekenland erkende vluchtelingen in Griekenland niet-ontvankelijk worden verklaard. In geval van terugkeer profiteren ze zelfs niet van het weinige dat ze hadden toen ze hun verblijfsvergunning in Griekenland verkregen. Het is alsof het vertrek van het land van de Europese Unie de kleine toegekende hulp heeft opgegeven.

De bestreden beslissing is absoluut niet gemotiveerd met betrekking tot het feit dat in geval van terugkeer zelfs de weinige hulp niet langer wordt verleend (mits wordt erkend dat zijn verblijfsvergunning geldig), dit blijkt uit een recent artikel uit 2019.

Inderdaad blijkt uit dit artikel door een NGO

(...)

De raadsman van de verzoekende partij voegde ook het rapport van deze Griekse NGO bij (dus volkomen op de hoogte van de situatie in Griekenland en geconfronteerd met de eerste regels van wat er in Griekenland gebeurt) over de levensomstandigheden van vluchtelingen die erkend zijn in Griekenland, bijgewerkt tot 30 augustus 2018, beschikbaar gesteld in januari 2019. Dit rapport voldoet volledig aan alle punten die in dit verzoek (van punt a) tot punt i) naar voren zijn gebracht. In dit rapport wordt vastgesteld dat de punten waarop dit verzoek betrekking heeft, nog steeds relevant zijn wanneer deze NGO de update op 26 januari 2019 op haar site publiceert.

Bovendien, als internationale bescherming alleen “op papier” bestaat en absoluut niet effectief is, zoals deze Griekse NGO aantoont, en bovendien, zodra deze begunstigden van internationale bescherming terugkeren uit een ander land van de Europese Unie hebben deze erkende vluchtelingen nergens meer recht op, de beslissingen van de gedaagde zijn slecht gemotiveerd en weerspiegelen absoluut niet de realiteit in het veld.

Deze observatie wordt ook gedeeld door de NGO ASYLOS, die met nog meer bibliografische links aantoont dat Griekenland een doodlopende weg is voor erkende vluchtelingen die daar worden teruggebracht en dat de levensomstandigheden precair zijn, zelfs voor erkende vluchtelingen. Vanaf dit punt is het onmogelijk om de minste terugkeer naar Griekenland te rechtvaardigen.

Verschillende lokale NGO's of werkend in Griekenland volgden erkende vluchtelingen in hun dagelijks leven en legden hun getuigenis vast. De ervaringen zijn unaniem: de levensomstandigheden van erkende vluchtelingen in Griekenland zijn niet behoorlijk. De Griekse staat en het Griekse vluchtelingenbeschermingssysteem staan niet toe dat de wetgever fatsoenlijk leeft of zich in de Griekse

samenleving integreert. Bovendien gaf Duitsland aan het einde van een rechtszaak het uiteindelijk op om een in Griekenland erkende Syrische vluchteling te sturen.

(...)

Het administratieve dossier bevat bovendien geen informatie met betrekking tot de recente ontwikkelingen en / of de zekerheid dat de erkende voormalige vluchtelingen worden overgenomen in hun reeds bestaande rechten voordat zij Griekenland vrijwillig verlaten.

Bijgevolg moet België door internationale erkenning worden erkend om de verzoekende partij echte bescherming te bieden.”

2.2. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande:

“In hoofdorde:

Hoofdzakelijk, hervorming de bestrede beslissing van de CGRA en erkenning van de vluchtelingenstatus van de verzoeker of verleen hem op zijn minst het voordeel van subsidiaire bescherming.

Subsidiair, nietigverklaring van de bestrede beslissing en verwijzing van de zaak naar de CGVS zodat de CGVS bij terugkeer naar Griekenland de ondoeltreffendheid van de in Griekenland erkende rechten onderzoekt zodra men het land heeft verlaten of dat de CGVS zijn database bijwerkt met betrekking tot de effectieve bescherming van door Griekenland erkende vluchtelingen in geval van terugkeer uit een ander EU-land.

In subsidiaire orde:

Vernietigen de bestreden beslissing en terugkeerde de zaak naar het CGVS”.

2.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog de volgende stukken bij het verzoekschrift:

“2. Rapport ASYLOS, intitulé (...)

3. Article de l'ONG, « Refugees Support Aegean », « Returned recognized refugees face a dead-end in Greece », (...)

4. Rapport ONG, « Refugees Support Aegean », Legal Note. On the living conditions of beneficiaries of international protection in Greece. Update, 30 août 2018, publié le 26 janvier 2019 (...)

5. NANSSEN. « La situation des bénéficiaires de protection internationale en Grèce (décembre 2019) (...)”.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Dient, waar verzoeker vraagt om de nietigverklaring van de bestreden beslissing te bevelen, vooreerst te worden opgemerkt dat de Raad op grond van artikel 39/2, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts kan bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen.

3.2. Artikel 8/3 van de Vreemdelingenwet is een bepaling die niet bestaat. Derhalve wordt de schending van deze bepaling door verzoeker niet op dienstige wijze aangevoerd.

3.3. Artikel 57/6/3 van de Vreemdelingenwet werd verder opgeheven met ingang van 22 maart 2018. Hoe dit artikel geschonden zou kunnen zijn door de bestreden beslissing die dateert van 10 mei 2021 kan dan ook niet worden ingezien.

3.4. Op welke manier de bestreden beslissing behept zou (kunnen) zijn met machtsoverschrijding, wordt door verzoeker voorts niet uitgewerkt en kan evenmin worden ingezien. De commissaris-generaal heeft immers de hoedanigheid om de bestreden beslissing te nemen overeenkomstig artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

3.5. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist verder dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker geeft niet aan welke bepaling(en) van artikel 49 van de Vreemdelingenwet hij te dezen geschonden acht. Evenmin preciseert hij waaruit deze schending zou bestaan. Derhalve wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

Artikel 1, D van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen luidt voorts als volgt:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen. Wanneer deze bescherming of bijstand om welke redenen ook is opgehouden,

zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

Verzoeker duidt op generlei wijze hoe dit artikel *in casu* en door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden. Derhalve wordt ook deze schending door verzoeker niet op dienstige wijze uiteengezet.

Verzoeker werkt evenmin concreet uit hoe artikel 46 van richtlijn 2013/32/EU, dat het recht waarborgt op een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie tegen een beslissing die inzake een verzoek om internationale bescherming is gegeven, met inbegrip van een beslissing zoals deze die verweerder *in casu* heeft genomen, door deze bestreden beslissing zelf zou (kunnen) zijn geschonden. Ook deze schending wordt bijaldien niet op dienstige wijze uiteengezet door verzoeker.

3.6. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een maatregel tot terugleiding of verwijdering, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van internationale bescherming voorts integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is te dezen dan ook niet aan de orde.

3.7. Artikel 33, 2°, a) van de Richtlijn 2013/32/EU werd verder naar Belgisch recht omgezet in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, het artikel waarop de bestreden beslissing is geschraagd. De toepassing van dit artikel wordt onderzocht in hetgeen volgt.

3.8. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft voorts tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.9. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat in zijner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

3.10. De bestreden beslissing is geschraagd op artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.

Dient in dit kader vooreerst te worden opgemerkt dat uit de stukken van het dossier en de inhoud van de bestreden beslissing genoegzaam blijkt dat verzoeker internationale bescherming geniet in Griekenland. Bijgevolg dient te worden besloten dat niets erop wijst dat verzoeker, die in dit land beschikt over een internationale beschermingsstatus, heden niet zou kunnen terugkeren naar en niet opnieuw zou worden toegelaten tot Griekenland. In dit kader wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Uit de elementen die voorhanden zijn, met name de Eurodac hit en uw eigen verklaringen, blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.”

Verzoeker kan om aan te tonen dat hij in Griekenland heden niet (langer) over een verblijfsrecht zou beschikken geenszins volstaan met het betoog dat hij voert in het verzoekschrift. Hij vergenoegt zich er in dit kader immers toe eenvoudigweg en op algemene, niet-gestaafde, boude en ongefundeerde wijze te betwisten dat het vaststaat dat hij nog een geldige verblijfsvergunning heeft in Griekenland, aan verweerder te verwijten dat deze niet bewijst dat deze status niet van tijds aard zou zijn en/of dat zijn afwezigheid niet kon leiden of zou hebben geleid tot een verlies van het recht om in Griekenland te verblijven en te beweren dat hij zijn aldaar uitgereikte internationale beschermingsstatus ten gevolge van zijn afwezigheid van langer dan drie maanden zou hebben verloren. Verzoeker laat echter na om ook

maar één concreet en objectief element of gegeven aan te reiken waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij niet langer internationale bescherming zou genieten in Griekenland en/of dat hij in weerwil van de internationale beschermingsstatus die aan hem werd verleend in Griekenland niet (langer of opnieuw) zou worden toegelaten tot dit land en er geen verblijfsrecht zou genieten. Dient in dit kader daarenboven te worden opgemerkt dat er een onderscheid moeten worden gemaakt tussen de internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Overeenkomstig artikel 24 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011, dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is de persoon die de status geniet te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (cf. artikel 11, 14, 16 en 19 van de voormelde richtlijn; artikelen die Italië als lidstaat van de EU dient te respecteren). Verzoeker toont *in casu* geheel niet aan dat één van de beperkte, uitzonderlijke omstandigheden, vermeld in de aangehaalde artikelen in de Kwalificatierichtlijn, vervuld of voorhanden zouden zijn. Evenmin toont hij aan dat zijn internationale beschermingsstatus daadwerkelijk zou dreigen te worden of zou zijn opgehouden, beëindigd, herroepen of ingetrokken. Bijgevolg dient, aangezien er geen elementen voorliggen of door verzoeker worden aangereikt die toelaten te twifelen aan de geldigheid van zijn status als persoon die internationale bescherming geniet in Griekenland, te worden besloten dat niets erop wijst dat verzoeker, die in dit land beschikt over een internationale beschermingsstatus, heden niet zou kunnen terugkeren naar en niet opnieuw zou worden toegelaten tot Griekenland en dat hij aldaar, zo nodig en indien hij daartoe de nodige stappen zou zetten, een nieuwe verblijfsvergunning zou kunnen verkrijgen. Dat verzoeker het gegeven dat hij in Griekenland over een internationale beschermingsstatus en een hieraan gekoppeld verblijfsrecht beschikt op heden in weerwil van het voorgaande eenvoudigweg en op algemene, blote en ongefundeerde wijze in vraag tracht te stellen, kan dan ook bezwaarlijk ernstig worden genomen.

In het kader van de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, kan voorts worden gewezen op de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof. Op 26 juni 2008 stelde het hof dat *“gezien alle EU-lidstaten partij zijn bij het EVRM, er mag van uit gegaan worden dat de fundamentele rechten er niet geschonden worden, of op z'n minst dat de betrokkenen er over de nodige beroepsmogelijkheden beschikken indien dit het geval moest zijn”* (GwH 26 juni 2008, nr.95/2008).

Eveneens kan worden verwezen naar de rechtspraak van het Europese Hof van Justitie. In het arrest van het Hof (Grote kamer) van 19 maart 2019, arrest waarnaar verzoeker ook zelf verwijst in het voorliggende verzoekschrift, werd in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 gesteld als volgt: *“83 Wat ten eerste de in punt 81 van het onderhavige arrest bedoelde situatie betreft, moet in herinnering worden gebracht dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 VEU. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 80 en aldaar aangehaalde rechtspraak).*

84 Het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten is in het Unierecht van wezenlijk belang, aangezien het de mogelijkheid biedt om een ruimte zonder binnengrenzen te verwezenlijken en in stand te houden. Meer in het bijzonder vereist het beginsel van wederzijds vertrouwen, met name wat de ruimte van vrijheid, veiligheid en recht betreft, dat elk van de lidstaten, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat alle andere lidstaten het Unierecht en, met name, de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 81 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

85 Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken, in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 82 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Dit is met name het geval bij de toepassing van artikel 33, lid 2, onder a), van de procedurerichtlijn, dat in het kader van de bij die richtlijn ingevoerde gemeenschappelijke asielprocedure, een uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen vormt.

86 Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (zie arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 83 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

87 In dit verband zij erop gewezen dat, gelet op de algemene en absolute aard van het in artikel 4 van het Handvest opgenomen verbod, dat nauw verband houdt met de eerbiediging van de menselijke waardigheid en dat zonder enige mogelijkheid tot afwijking alle vormen van onmenselijke of vernederende behandeling verbiedt, voor de toepassing van artikel 4 niet van belang is of de betrokken persoon een ernstig risico loopt op een dergelijke behandeling op het moment zelf van de overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop daarvan (zie naar analogie arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 88).

88 Wanneer de rechter bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een nieuw verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, over gegevens beschikt die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, is deze rechter dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken (zie naar analogie arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 90 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

89 In dat verband dient te worden benadrukt dat de in het vorige punt van het onderhavige arrest vermelde tekortkomingen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest vallen – welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM en waarvan de inhoud en reikwijdte dus krachtens artikel 52, lid 3, van het Handvest dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend – wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 91 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

90 Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 92 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

91 Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 93).

92 Gelet op de vragen die in dit verband bij de verwijzende rechter rijzen, dient erop te worden gewezen dat, in het licht van het belang van het beginsel van wederzijds vertrouwen voor het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de kwalificatierichtlijn die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest, de lidstaten niet beletten de bij artikel 33, lid 2, onder a), van de procedurerichtlijn verleende bevoegdheid uit te oefenen.

93 De eveneens door de verwijzende rechter vermelde omstandigheid dat personen die subsidiaire bescherming genieten in de lidstaat die de verzoeker een dergelijke bescherming heeft verleend, geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen genieten die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden, zonder dat zij evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, kan alleen dan leiden tot de vaststelling dat de verzoeker er wordt blootgesteld aan een reëel risico op een behandeling die in strijd is met artikel 4 van het Handvest, wanneer die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, die beantwoordt aan de in de punten 89 tot en met 91 van het onderhavige arrest genoemde criteria.

94 Hoe dan ook kan op basis van het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, niet worden geconcludeerd dat de betrokken persoon bij overdracht aan die lidstaat, zal worden blootgesteld aan een reëel gevaar voor een behandeling die onverenigbaar is met artikel 4 van het Handvest (zie naar analogie arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 97)."

Verzoeker dient overeenkomstig het voorgaande *in casu* aldus aan te tonen dat er in Griekenland sprake zou zijn van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van

personen raken, alsmede dat deze tekortkomingen, gelet op alle gegevens van de voorliggende zaak, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, en dit in zulke mate dat hij persoonlijk zou worden geconfronteerd met een zeer verregaande materiële deprivatie waardoor hij in een situatie zou terechtkomen die dermate ernstig is dat zijn toestand op zich kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. In tegenstelling met wat verzoeker doorheen zijn betoog meermaals laat uitschijnen in het verzoekschrift is het aldus niet aan verweerder om het tegendeel aan te tonen doch komt het aan verzoeker toe om het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die hem deze bescherming verleende geëerbiedigd worden te weerleggen.

Verzoeker wijst te dezen op (informatie over) de situatie voor begunstigten van internationale bescherming in Griekenland in het algemeen en hun toegang tot huisvesting, gezondheidszorg, werk, (taal)onderwijs, integratievoorzieningen en sociale zekerheid in het bijzonder. Tevens wijst hij op (informatie over) het plaatsvinden van racistische incidenten in Griekenland, de mogelijkheden tot bescherming in dit kader en Griekse wetgeving. Uit de door verzoeker aangehaalde en voorliggende landeninformatie kan in dit kader, dit in tegenstelling met wat verzoeker laat uitschijnen in het verzoekschrift, echter in het geheel niet worden afgeleid dat de algemene situatie in Griekenland zou worden gekenmerkt door dermate structurele en verregaande tekortkomingen of van zulke ernstige aard zou zijn dat deze op zich volstaat om aan te tonen dat eenieder die aldaar internationale bescherming geniet en die vanuit een andere lidstaat van de EU terugkeert naar Griekenland zou dreigen terecht te komen in of zou worden geconfronteerd met ernstige problemen en zich daardoor zou bevinden in een situatie waarin de voormelde, bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt en waarin hij zou worden geconfronteerd met een zeer verregaande materiële deprivatie die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoeker dient zulks aldus *in concreto* en aan de hand van zijn persoonlijke omstandigheden aannemelijk te maken.

Verzoeker slaagt hierin echter hoegenaamd niet. In het licht van het voorgaande en mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, wordt in de bestreden beslissing immers vooreerst geheel terecht gemotiveerd:

“Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, sociale bijstand, gezondheidszorg, voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

Waar u stelt dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland het slachtoffer bent geworden van aanvallen georganiseerd door de familieleden van uw ex-partner in Gaza, moet vooreerst worden opgemerkt dat u niet op overtuigende wijze aantoont dat u, rekening houdend met uw individuele situatie, de nodige ernstige pogingen ondernomen hebt om er uw rechten te doen gelden.

Nochtans moet in het licht van hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, waaronder het gegeven dat de daar aanwezige autoriteiten in beginsel in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden, redelijkerwijze van u verwacht worden dat u alle mogelijke middelen uitput die het recht in Griekenland u biedt, evenals dat u dit uitvoerig en omstandig documenteert. U legt echter géén overtuigende stavingsstukken neer wat betreft de gebeurtenissen die u naar eigen zeggen te beurt zijn gevallen, noch wat betreft eventuele ernstige initiatieven die u hierop ondernomen hebt om bescherming af te dwingen. Dit plaatst een wezenlijke kanttekening bij de waarachtigheid, minstens de ernst van de feiten die u inroept.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

Het loutere feit dat u een familielid bent van een begunstigde van internationale bescherming in België heeft géénszins automatisch tot gevolg dat de bevoegde Belgische instanties ertoe gehouden zijn om u een internationale beschermingsstatus te verlenen.

Elk verzoek om internationale bescherming dient integendeel op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij rekening wordt gehouden met de persoon van de verzoeker evenals de specifieke gegevens eigen aan het dossier op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming, in het bijzonder het gegeven dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie maar niet aantoont dat deze bescherming die u verleend werd niet langer actueel of niet toereikend zou zijn (waardoor – opnieuw – een nood aan internationale bescherming in uw hoofde zou ontstaan).

Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving, noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om op hun beurt een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon.

Het staat u vrij gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van uw familiale situatie.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingen werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 15 april 2021. Er werden echter geen opmerkingen ontvangen waardoor u wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.”

Verzoeker slaagt er geenszins in om afbreuk te doen aan de voormelde motieven. Hij beperkt zich er inzake deze motieven immers toe te wijzen op de reeds hoger aangehaalde, algemene informatie en op bijzonder algemene wijze aan te geven dat hij *“tijdens het persoonlijk onderhoud al uitlegde dat de levensomstandigheden in Griekenland vreselijk moeilijk waren”*. Hiermee doet hij aan de veelheid aan voormelde, concrete, pertinente en terechte motieven op generlei wijze afbreuk.

In zoverre verzoeker in het verzoekschrift daarnaast beweert dat hij in Griekenland ook het slachtoffer zou zijn geworden van een racistische aanval en laat uitschijnen dat hij dit niet zou hebben vermeld omdat hierin tijdens zijn beide persoonlijke onderhouds bij het CGVS geen vragen werden gesteld, dient verder te worden opgemerkt dat zulks bezwaarlijk ernstig kan worden genomen. Vooreerst kan in dit kader worden aangestipt dat verzoeker in het voorliggende dossier slechts één keer werd gehoord tijdens een persoonlijk onderhoud bij verweerder. Verder dient te worden vastgesteld dat bij het CGVS op een open wijze aan verzoeker werd gevraagd om welke redenen hij niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland en welke problemen hij aldaar vreesde. Verzoeker maakte daarbij, zoals hij zelf ook aangeeft in het verzoekschrift, nooit eerder melding van het feit dat hij slachtoffer zou zijn geworden van een racistische aanval. Daarenboven verklaarde hij, wanneer hem uitdrukkelijk gevraagd werd of hij alle problemen had verteld waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, expliciet: *“Ja”* (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.13). Ook verzoekers advocaat voegde met betrekking tot het voorgaande niets toe wanneer deze aan het einde van het persoonlijk onderhoud de kans kreeg om opmerkingen te formuleren (*ibid.*, p.14). Daarenboven formuleerde verzoeker, nadat deze een kopie van de notities van zijn persoonlijk onderhoud opvroeg en bekam overeenkomstig artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet, zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, geen opmerkingen inzake de inhoud van deze notities ten overstaan van verweerder. Andermaal liet hij aldus na om van het vermeende racistische incident melding te maken. Dat verzoeker heden plots beweert slachtoffer te zijn geworden van een racistische aanval in Griekenland, ontbeert dan ook iedere ernst. Hoe dan ook toont verzoeker niet aan dat hij, zo hij toch slachtoffer zou zijn geworden en/of zou riskeren te worden van dergelijk incident in Griekenland, in dit kader en zo hij daartoe de nodige pogingen zou ondernemen verstoken zou blijven van de bescherming vanwege de in Griekenland aanwezige autoriteiten. Evenmin toont hij concreet aan dat hij, zo zulks toch het geval zou (dreigen te) zijn, zijn rechten ter zake in Griekenland niet zou kunnen afdwingen via de geëigende weg en middels de aldaar vigerende, nationale, Europese en internationale regelgeving.

Waar verzoeker verder beweert dat hij zou kampen met *“psychisch en fisiek problemen”* en gewag maakt van een medisch attest dat hij zou hebben *“neergelgde met zijn nieuwe verzoek tot internationale bescherming”*, dient te worden vastgesteld dat deze beweringen niet de minste steun vinden in het dossier. Verzoeker legde in het kader van het onderhavige verzoek om internationale bescherming, dat bovendien zijn eerste verzoek om internationale bescherming betreft, immers geen medisch attest neer.

Evenmin voegt hij ter staving van zijn voormelde bewering enig medisch attest bij het verzoekschrift of legt hij zulk attest neer in de loop van de onderhavige beroepsprocedure. Dat verzoeker daadwerkelijk zou kampen met zowel psychische als fysieke problemen, kan dan ook hoegenaamd niet worden aangenomen.

Verzoeker toont, mede gelet op de hoger gedane vaststellingen, niet *in concreto* aan dat hij in Griekenland, dit mogelijks met de hulp van de Griekse autoriteiten of de in dit land aanwezige hulporganisaties en netwerken, geen toegang zou hebben tot de nodige verblijfsdocumenten, huisvesting, sociale bijstand, werkgelegenheid en scholing, gezondheidszorg en andere sociale rechten. Zo toch aangenomen zou kunnen worden dat zijn toegang tot de nodige verblijfsdocumenten, huisvesting, sociale bijstand, werkgelegenheid en scholing, gezondheidszorg en andere sociale rechten ondanks de rechten waarover hij beschikt en die aan zijn internationale beschermingsstatus verbonden zijn dermate bemoeilijkt zou worden of onmogelijk zou worden gemaakt, *quod non*, dan nog dient verder te worden opgemerkt dat verzoeker geenszins aantoonbaar dat dit (louter) zou kunnen worden toegeschreven aan zijn hoedanigheid van begunstigde van internationale bescherming en/of nationaliteit. Evenmin toont hij, zo zulks al aannemelijk zou zijn, aan dat hij in dit kader zijn rechten in Griekenland niet zou kunnen afdwingen via de geëigende weg en aan de hand van de mogelijkheden die de vigerende Griekse wetgeving en de Europese en internationale regelgeving hem daartoe bieden.

Dat verzoeker, zo hij hiertoe bij een terugkeer naar Griekenland een ernstige en doorgedreven poging zou ondernemen, verhinderd zou worden om, dit eventueel met de hulp en ondersteuning van de in Griekenland aanwezige autoriteiten, organisaties en netwerken, zijn meest fundamentele grondrechten uit te oefenen, en dit in zulke mate dat de hoger aangehaalde, bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt zou zijn en dat hij persoonlijk zou worden geconfronteerd met een zeer verregaande materiële deprivatie waardoor hij in een situatie zou dreigen terecht te komen die dermate ernstig is dat zijn toestand op zich kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling, is aldus in het geheel niet aangetoond.

De Raad benadrukt te dezen dat Griekenland als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan verzoekers beschermingsstatus en waarvan hij gebruik kan maken. Aldus kan er worden vanuit gegaan dat de fundamentele rechten van de verzoekende partij er verzekerd zijn, dat de geboden bescherming in wezen doeltreffend is, dat Griekenland het non-refoulement beginsel naleeft en dat de levensstandaard van de verzoekende partij in Griekenland niet gekwalificeerd kan worden als zijnde vervolging of ernstige schade. Verzoeker slaagt er, mede gelet op het voorgaande, geenszins in om het tegendeel aan te tonen. Hij toont niet concreet aan dat de levensomstandigheden waarin hij in Griekenland zou terechtkomen een schending uitmaken van zijn fundamentele rechten en brengt geen argumenten bij die een overtuigende, concrete aanwijzing vormen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in zijner hoofde en ten overstaan van Griekenland. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het grondgebied van Griekenland te worden toegelaten. Verzoekers situatie als persoon die internationale bescherming geniet verschilt bovendien fundamenteel van de situatie van de persoon die om internationale bescherming verzoekt. Als persoon die internationale bescherming geniet, heeft hij binnen de EU immers een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de EU zijn er ook een verblijfsrecht en diverse rechten en voordelen op het gebied van toegang tot werk, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden met zijn status. Het feit dat de algemene economische toestand in de lidstaten van de EU verschillend is, ondermijnt deze vaststelling niet. Niet alle ingezetenen van de EU hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, werk en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de EU genieten. De vaststelling dat er verschillen bestaan tussen de lidstaten van de EU in de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, houdt in hoofde van de verzoekende partij op zich geen vervolging in overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker wijst op een arrest dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het verleden velde en op Duitse rechtspraak, kan nog worden opgemerkt dat verzoeker hiermee geenszins afbreuk kan doen aan het voorgaande. Dient immers te worden opgemerkt dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De door verzoeker aangehaalde rechtspraak heeft te dezen geen precedentwaarde en elk dossier wordt afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie zoals deze

bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie gebeurt in elk stadium van de procedure. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming, waaronder de voorliggende landeninformatie, zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

De door verzoeker neergelegde documenten, opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande.

3.11. Gelet op het voorgaande, heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met recht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van verzoekers verzoek om internationale bescherming op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en dient het beroep te worden verworpen.

3.12. Verzoeker duidt voor het overige niet op welke wijze artikel 29 (dat de gelijke toegang tot sociale voorzieningen waarborgt), artikel 30 (dat de gelijke toegang tot gezondheidszorg waarborgt), artikel 32 (dat de gelijke toegang tot huisvesting waarborgt) en/of artikel 34 (dat de toegang tot integratievoorzieningen waarborgt) van richtlijn 2011/95/EU *in casu* en door de bestreden beslissing zouden (kunnen) zijn geschonden. Derhalve wordt ook de schending van deze bepalingen niet op dienstige wijze aangevoerd.

3.13. In acht genomen hetgeen voorafgaat, beroept verzoeker zich te dezen ook niet op dienstige wijze op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

3.14. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT